

overhovedet kunde modtage denne Lov, og denne Betingelse gif Folkethinget ligesom da Rigsdagen i det Hele med Beredvillighed ind paa. Et betydeligt Beløb af denne Sum er allerede indkommet. Der ligger saaledes i de af mig nævnte Forudsætninger og i den store Tilslutning, som Loven fandt trods en bestemt og stærk Modstand fra et lille Mindretal baade her og i det andet Thing, en stærk Opfordring for os til at paase, at denne Lov bliver gennemført efter sin Ordlyd og efter sin Aand. Men da jeg formener, at den høitagtede Regjerings Fremgangsmaade i denne Sag er, set ikke blot fra de vedkommende Distrikters Standpunkt, men ogsaa fra den statsøkonomiske Betragtningssynspunkt, meget uheldig, og da jeg ikke tror, at denne Fremgangsmaade kan føre til, at Loven bliver gennemført saaledes, som det er forudsat, og saaledes, som den lyder, har jeg gjort Mit til at bevæge Regjeringen til i denne Henseende at indtage et forandret Standpunkt. Regjeringen har ment, at den nok kunde udføre Loven inden den 1ste Juli 1874, uagtet den ikke modtog, hvad den ikke ønskede at modtage, nogen Bevilling til Anlægene for næste Finantsaar, og den er da gaaet ud fra, at Rigsdagen kunde have givet den Midler til Raadighed med Hensyn til dette Spørgsmaal, saaledes at den kunde begynde at forberede Afslutningen af Kontrakten — ikke afslutte Kontrakten, men forberede dens Afslutning — til 1ste Januar 1872; saaledes har jeg forstaaet det. Jeg indser ikke, hvorledes det skal være gjørligt, naar Regjeringen vil have Penge ihænde, forinden den afslutter Kontrakten. Som nævnt af den ærede Ordfører, var den nuværende meget ærede Finantsminister, dengang Loven var under Forhandling, af den Anskuelse, at de Midler, som skulde behøves til Anlægget af de jydskke Jernbaner, maatte fremkomme ved ekstraordinære Skattepaalæg. Det er udtalt af den meget ærede daværende Finantsminister i en Skrivelse til det daværende Udvalg, som slutter saaledes — med den ærede Formands

Tilladelse maa jeg maafe oplæse disse Ord —: „Skal jeg altsaa i faa Ord sammenfatte min Anskuelse om Finantsernes Evne til at bære de med det hele Jernbanenets Fuldførelse forbundne Udgifter, da er det den, at Finantserne vel vilde være istand til at bære disse Udgifter, men kun ved Hjælp af ekstraordinære Skattepaalæg, som ellers sandsynligvis vilde kunne undgaaes.“ Der har man en Betragtning af, hvorledes Midlerne skulle bringes tilveie til Anlæg af disse Baner, og det forekommer mig, at Regjeringens hele Jernbanepolitik, om jeg saa maa sige, staar i Samklang med denne Anskuelse. En anden Betragtning turde dog maafe være ligesaa almindelig delt, i alt Fald under Forhandlingerne tidligere, den nemlig, at man ikke skal tilveiebringe disse Midler ved ekstraordinære Skattepaalæg, men ved Ombytning af Aktiver, ved Realisation af Aktiver i Reserfefonden, saaledes at man fik Jernbaner for Aktiverne i Reserfefonden. Som blot og bar Finantsoperation er det let forklarligt, at det ikke kan siges at være nogen heldig Operation; men der er selvfølgelig ganske andre Hensyn at tage i Betragtning ved Behandlingen af saadanne Sager, og det er jo den Betragtning, der overhovedet har gjort det forsvareligt at indlade sig paa disse Jernbaneanlæg, idet man nemlig er gaaet ud fra, at hvad man tabte i Rente, vandt man indirekte. Jeg tror derfor ikke, at man vil kunne gaa ind paa den Betragtning, at dersom de Jernbaner, som ved Loven ere bestemte at skulle anlægges, skulle fuldføres, bør det ske ved ekstraordinære Skattepaalæg. At man navnlig, naar nogle Aar ere gaaede, og de meget store Afbetalinger paa vor Statsgjæld ikke længer ere saa trykkende som nu, vil søge ved de aarlige Indtægter, vi skaffe tilveie ved Skatter af Borgernes Kommer, noget at nedbringe den Gjæld, vi have gjort til Anlæg af vore Jernbaner, saaledes at man, efter som Renten stiger, dog vil kunne gjenne Driftsoverfludet faa en passende Rente af det Beløb, der er tilbage af Anlægssummen;